

La începutul secolului al XIX-lea înflorea în șarmanta Vienă, ce ni se năzare plină de mătăsurii și de catifele, constelată de bijuterii, răsfrângându-se în ritmuri de vals, pictura lui Gustav Klimt. În centrul acesteia trona femeia languroasă, iubitoare de ornamente, ea însăși un ornament al acestei arte robite de fastul Jugendstilului, una din ultimele reverii ale perioadei ce s-a numit *la belle époque*. Îmi place să văd în poezia contemporanei noastre Florica Bud o fărîmă a unei asemenea viziuni și - de ce nu? - o ilustrare a tipului uman ce-l promovează. Sensibilitatea ce-o vădește este doar aparent picturală.

Paleta coloristică de care face uz e provocatoare, fie că indică un „roșu regal”, pe care-l „silabisește patern semaforul / când / distrată / uit să îi acopăr rădăcinile / cu amestecul de soare și / cernoziom”, fie că se apleacă cochec asupra clipei efemere: „oh! muritorule cu / timp parcurs / în grabă, / oprește zborul acestei / clipe cu miros galben de / flamenco / ce refuză / să mai iubească / spațiul desferecat”, fie că invocă romanțios-plastic un „violet de iubire / pentru fete lucide / maleabile și ductile”.

Poeta cultivă o pletoră de asociații, o textură decorativă pentru a fi privită și pipăită cu delicii. Fantezia d-sale oferă privescerea unei senzualități metaforizate. O cheie intens formală traduce intenția unui estetism care se avîntă însă mult deasupra simțurilor, aidoma unui fluture cu aripi mari, mișcîndu-se lent între corole: „alerg umbrită de îngeri spre tine / cad / fără să ating pământul zigotic / orange sub fluturi / oprită de șirul mătăsos de expresie / flamandă / ruda săracă a firului ariadnei / cea nonconformistă în prima etapă apoi / satisfăcută / mă ridic / supravegheată de ochii implantați / cerului de diverși muritori înfricoșați / de vid”

Impulsurile straturilor primare ale ființei încearcă a se trage dintr-o expresie insolită, căutînd nesățios alte și alte conexiuni, denunțînd scopul omenirii de a țicsi „golurile cu orice altceva / decît iubire”. Uneori acesta dobîndește aspectul unui vis galant, în rozul manierei Watteau: „te iubesc! / *rose des vents* - / mi-a strigat pantoful bonbon / din sidef dantelat / sunt uneori / domnișoara de onoare / a bătrînelor doamne nerâvnite / nici măcar de *muerte rosa* ce asemenea mie / stivuieste coafată ace de brad / care să ne ridice condiționat în ceruri”. De regulă însă Florica Bud se lasă în voia unui simpatic amestec de Klimt și suprealism, astfel dozat încît cel de-al doilea să nu stînjenească somptuoasa țesătură a celui dintîi, „zdrențuită de / patimi / tulburătoare și grea / argint viu ce se strecoară în carnea / plină / doldora de dorințe” aidoma unor „plumbi”. E un brocart azvîrlit peste abisalitățile ce, în definitiv, orientează de-atîtea ori lucrătura măiestrită a mîinii și minții omenești.